

dommen har, det ene Sted, maa man ogsaa kunne gøre det det andet, eller ogsaa maa man vende Forholdet om og sige: Har vi gjort Uret det ene Sted, maa vi rette Fejlen.

For øvrigt mener jeg, at naar man — det maa man dog være klar over i den nuværende Kommunalbestyrelse — nedriver flere Bydele, som har rummet mange Beboere, og bygger Paladser i Stedet, men ikke bygger saaledes, at der i hvert Fald kan blive lige saa mange Beboelser ude i Periferien — jeg forlanger jo slet ikke, at det skal være paa de samme Steder —, maa man kunne sige sig selv, at saa forøger man Faren for at faa Folk klumpet sammen i daarlige Bygninger i Stedet for at forbedre Boligerne. Jeg blander mig slet ikke i Striden mellem det nuværende Styre og Fortidens Styre i København, men naar man kommer her og siger, som man gjorde forleden: Nøden er for Døren, vi staar overfor en pestlignende Sygdom, som griber om sig! saa er det en Falliterklæring at udtale: Den Sag kan vi ikke magte i det rige København! den By, der staar langt, langt bedre i økonomisk Henseende end mangfoldige Landkommuner.

Alfred Christensen: Jeg vil nødig blande mig i den store Strid om Ekspropriationsværdierne, men kun sige, at det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) vilde have gjort mere Indtryk paa mig, hvis han havde kunnet paavise Eksempler paa, at jyske Hedeejendomme, der var blevet eksproprieret langt under deres Værdi; som det ærede Medlem sagde, er blevet eksproprieret under den Ejendomsskyldværdi, de stod til. Det er jo nemlig det, der er gravet frem her, at der er Tale om Ejendomme, som har en saadan Ejendomsskyldværdi, og som giver en saadan Lejeindtægt, at de ikke kan faas af det offentlige uden for en meget høj Sum. Jeg antager ikke, at den Hedelod, det ærede Medlem taler om, har været sat til en Ejendomsskyld, der stod i nævneværdigt Forhold til den Ekspropriationssum, der er betalt for den. Men jeg skal, som sagt, ikke blande mig videre i den Sag.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Moesgaard-Kjeldsen) fremdrog i Gaar paa sin sædvanlige ener-

giske og dygtige Maade Forholdene ude ved Hørsholm. Det er jo ikke saa underligt, thi Hørsholm ligger i det ærede Medlems Valgkreds, og pligtmæssig taler han altsaa Hørsholms Sag. Det samme gælder jo ikke for mit Vedkommende. Naar jeg vil tale noget om Hørsholm, skyldes det den Kærlighed og det mangeaarige Kendskab, jeg har til den vedkommende Egn. Hørsholm har saadan en mærkelig Historie. Snart er der stort Liv, og snart er der stor Død; i Øjeblikket hersker der stort Liv. For ca. 150 Aar siden red Danmarks Dronning paa Jagt derude og var saa heldig at nedlægge en stor Kronhjort. Denne fortjenstfulde Gerning skulde belønnes, og man fandt da for godt, at der skulde bygges et stort Slot til Ære for Dronningen, fordi hun havde skuddet denne Kronhjort, og man valgte netop det Sted, hvor Hjorten var faldet. Slottet blev lagt saaledes som alle andre danske Slotte: i en Sump, hvor det var næsten umuligt at bygge, i hvert Fald ikke uden overvældende store Bekostninger. Saaledes blev Frederiksborg Slot bygget, og saaledes blev Hørsholm Slot bygget. Ved mange Aars ihærdigt Arbejde lykkedes det at faa det største og pragtfuldeste Slot, vi endnu havde set i Danmark, til at knejse dør til Dronningens Ære. Da det danske Sprog ikke var paa Mode den Gang, blev Slottet ikke kaldt Hjortholm, men Hirschholm. Man brugte ikke det danske Sprog i de Kredse. Naar Kongen og Dronningen var paa Rejse i Nordsjælland, førte de en Rejsedagbog, som for øvrigt findes endnu. Det gik sindigt fra By til By, og der staar f. Eks. om Søllerød, at henimod Aften kom de til Byen Schilderth; det vil man vanskeligt kunne finde paa et Kort nu. I Ly af dette Slot voksede en lille By op, og den levede den Gang mest af, hvad der faldt af fra Slottet og fra den Garnison, som Vagten dannede, og som befo kede de store Stalde, der staar den Dag i Dag. Byen levede godt, og Slottet levede festligt. Ude paa dette Slot tilbragte Frederik VI sine Barndomsaar under meget haarde og strenge Vilkaar, og derude red Dronning Caroline Mathilde og Struensee, den daværende Statsminister, omkring og blev beundret og misundt af Egnens Beboere. Men da Frederik VI kom til